

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 14³⁰.

73. møde.

Tirsdag den 15. marts kl. 14.

Formanden: Medlemmer af folketinget Axel Kristensen, Henry Christensen, Damsgaard, Erik Eriksen, From, Gottschalk-Hansen, Ole Bjørn Kraft, Poul Møller, Erna Sørensen, Poul Sørensen, Thestrup og Weikop har meddelt mig, at de ønsker mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om forbud mod visse strejker og lockouter og om oprettelse af en arbejdsretlig voldgiftsdomstol.

Udvalget angående forslag til lov om ændringer i forbrugsafgifterne af papir, tændstikker m. m. har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Medlem af folketinget Poul Møller har meddelt mig, at han ønsker til finansministeren at stille følgende spørgsmål:

„Har finansministeren været bekendt med eller samtykket i postgirofondens opkøb af obligationer?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

I skrivelse af gårs dato anmoder handelsministeren om, at der må blive valgt et nyt medlem til folketingets sukkerudvalg i stedet for afdøde folketingsmand M. Larsen (Kolding).

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, for at han som ordfører for forslagsstillerne kan fremsætte et i dag anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): For partierne venstre og det

konservative folkeparti skal jeg hermed for det høje ting fremsætte *forslag til lov om forbud mod visse strejker og lockouter og om oprettelse af en arbejdsretlig voldgiftsdomstol.*

Der er jo stærkt delte meninger om, på hvilken måde man bedst får fastsat de arbejdsretlige regler og lønvilkårene i erhvervene. Der findes tilhængere af det oprindelige system med parternes helt frie ret til at etablere arbejdskonflikter i alle tilfælde, og der er dem, som mener, at man om nødvendigt skal have tvungen voldgift i alle sager, og der er standpunkter midt imellem.

Gennem mange år har staten i realiteten ikke tilladt arbejdskonflikter af betydning eller større varighed. Det er vel ikke her nødvendigt at give en historisk redegørelse for disse tilstande. Jeg vil imidlertid tro, at der er almindelig enighed om, at den meget anvendte form for statsindgreb i konflikter, nemlig ophøjelse af forligsmandsforslag til overenskomst ved lov, ikke er nogen god eller for folketinget værdig fremgangsmåde. I den foreliggende situation, hvor vi står over for overenskomstforhandlinger inden alt for længe, og hvor man kan forvente at forhandlingerne vil blive vanskelige, har forslagsstillerne følt det nødvendigt at fremsætte dette lovforslag, for at tinget ikke igen skal komme i en tvangssituation.

Jeg skal ikke trætte tinget med en detaljeret gennemgang af lovforslaget, men nøjes med nogle få bemærkninger. Først skal jeg sige, at lovforslaget bygger på, at der findes virksomheder eller grupper af virksomheder, der ved den funktion, de udøver, indtager sådanne stillinger i samfundet, at en standsning af disse virksomheder som middel i en interessekamp kan få skæbnesvangre følger for borgere, der slet ikke er part i konflikten. For så vidt adgangen til at føre en arbejdskamp står åben for arbejdsgivere og arbejdere inden for disse områder, opnår de to parter en samfundsmæssig magtstilling, for hvilken der ikke findes nogen rimelig begrundelse. De vil kunne beherske deres medborgeres vilkår på uberettiget måde. Det er over for sådanne tilfælde, den her foreslåede lov giver mulighed for indgreb.

Området for loven er angivet i § 1 i punkterne 1-7. Hvad angår punkt 1,